

V?c C-384/09

Prunus SARL a Polonium SA

v.

Directeur des services fiscaux

(žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná tribunal de grande instance de Paris)

„P?ímé dan? – Volný pohyb kapitálu – ?lánek 64 SFEU – Právnícké osoby se sídlem v t?etím stát? – Vlastnictví nemovitostí, které se nacházejí v ?lenském stát? – Da? z tržní hodnoty t?chto nemovitostí – Odmítnutí p?iznat osvobození od dan? – Posouzení s ohledem na zámožské zem? a území – Boj proti da?ovým únik?m – Solidární odpovědnost“

Shrnutí rozsudku

1. *Volný pohyb kapitálu – Ustanovení Smlouvy – Územní p?sobnost – Zámožské zem? a území – Jejich zahrnutí v postavení t?etích stát?*

(?lánek 63 SFEU)

2. *Volný pohyb kapitálu – Omezení pohybu kapitálu do nebo ze t?etích zemí – Omezení existující ke dni 31. prosince 1993 – Da? z tržní hodnoty nemovitostí*

(?lánek 63 SFEU a ?l. 64 odst. 1 SFEU)

1. S ohledem na neomezenou územní p?sobnost ?lánku 63 SFEU je t?eba dosp?t k záv?ru, že se toto ustanovení nevyhnuteln? vztahuje i na pohyb kapitálu do zámožských zemí a území (ZZÚ) nebo z nich.

ZZÚ jsou ovšem p?edm?tem zvláštního systému p?idružení, který je stanoven v ?ásti ?tvrté Smlouvy, takže se na n? bez výslovného odkazu nevztahují obecná ustanovení Smlouvy, jejichž územní p?sobnost je v zásad? omezena na ?lenské státy. Na ZZÚ se tudíž ustanovení unijního práva vztahují obdobn? jako na ?lenské státy pouze v p?ípadech, kdy unijní právo takové zrovnoprávn?ní ZZÚ s ?lenskými státy výslovn? stanoví.

Smlouva o EU ani Smlouva o FEU p?itom neobsahují žádný výslovný odkaz na pohyb kapitálu mezi ?lenskými státy a ZZÚ. Z toho plyne, že liberalizace pohybu kapitálu stanovená v ?lánku 63 SFEU se na ZZÚ vztahuje jako na t?etí státy.

(viz body 20, 29–31)

2. ?lánek 64 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že ?lánek 63 SFEU nebrání uplat?ování vnitrostátní právní úpravy existující ke dni 31. prosince 1993, která stanoví osvobození od dan? z tržní hodnoty nemovitostí umíst?ných na území ?lenského státu Evropské unie pro spole?nosti se sídlem na území tohoto státu a která toto osvobození ve vztahu ke spole?nostem se sídlem na území zámožské zem? nebo území podmi?uje existencí úmluvy o správní pomoci uzav?ené mezi uvedeným ?lenským státem a tímto územím za ú?elem boje proti da?ovým únik?m a vyhýbání se da?ovým povinnostem nebo skute?ností, že podle dohody, která obsahuje ustanovení o zákazu diskriminace z d?vodu státní p?íslušnosti, tyto právnícké osoby

nesmí podléhat vyššímu zdanění, než jakému podléhají společnosti se sídlem na území tohoto členského státu.

(viz bod 38 a výrok)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

5. května 2011(*)

„Přímé daně – Volný pohyb kapitálu – Článek 64 SFEU – Právnícké osoby se sídlem v třetím státě – Vlastnictví nemovitostí, které se nacházejí v členském státě – Daň z tržní hodnoty těchto nemovitostí – Odmítnutí přiznat osvobození od daně – Posouzení s ohledem na zámožské země a území – Boj proti daňovým únikům – Solidární odpovědnost“

Ve věci C-384/09,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím tribunal de grande instance de Paris (Francie) ze dne 9. září 2009, došlým Soudnímu dvoru dne 29. září 2009, v řízení

Prunus SARL,

Polonium SA

proti

Directeur des services fiscaux,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász a G. Arestis (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: R. Ferej, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. září 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Prunus SARL a Polonium SA P. Guiletem a E. Clémentem, avocats,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem, A. Adamem a J.-S. Pilczerem, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu J.-C. Halleuxem a M. Jacobs, jako zmocněnci,

- za dánskou vládu B. Weis Fogh, jako zmocněnkyní,
- za estonskou vládu, L. Uibem, jako zmocněncem,
- za španělskou vládu M. Muñoz Pérezem, jako zmocněncem,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za nizozemskou vládu C. Wissels a B. Koopman, jako zmocněnkyni,
- za švédskou vládu A. Falk a C. Meyer-Seitz, jako zmocněnkyni,
- za vládu Spojeného království H. Walker, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Ford, barrister,
- za Evropskou komisi R. Lyalem a J.-P. Keppennem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. prosince 2010, vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 63 a násl. SFEU. Podstatou otázek, které vyvstaly v projednávané věci, je určení, zda se francouzská daň z tržní hodnoty nemovitostí vlastních ve Francii společností se sídlem v belgickém státě uplatní i v případě, že společnost má sídlo v zahraniční zemi a území (dále jen „ZZÚ“), v daném případě na Britských Panenských ostrovech, a zda solidární odpovědnost za zaplacení této daně, které spočívá na jakékoliv právnické osobě, prostřednictvím které dlužník uvedené daně vlastní nemovitosti ve Francii, představuje omezení volného pohybu kapitálu.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Prunus SARL (dále jen „Prunus“) a Polonium SA (dále jen „Polonium“) na straně jedné a directeur général des impôts (generální ředitelství daní) a directeur des services fiscaux d'Aix-en-Provence (daňové ředitelství v Aix-en-Provence; dále jen společnost „francouzská daňová správa“) na straně druhé ve věci úhrady, za jejíž provedení měla Prunus solidární odpovědnost v důsledku povinnosti dvou společností, jež vlastní podíly na základním kapitálu společnosti Prunus, k dani z tržní hodnoty nemovitostí vlastních ve Francii právnickými osobami (dále jen „daň ve výši 3 %“).

Právní rámec

Právo Unie

3 Dne 25. července 1991 přijala Rada rozhodnutí 91/482/EHS o přidružení zahraničních zemí a území k Evropskému hospodářskému společenství (Úř. věst. L 263, s. 1; dále jen „šesté rozhodnutí o ZZÚ“), které bylo účinné do 1. prosince 2001.

4 Ve vztahu k pohybu kapitálu stanovil čl. 180 odst. 1 šestého rozhodnutí o ZZÚ následující:

„Pokud jde o pohyb kapitálu spojený s investicemi a běžnými platbami, příslušné orgány ZZÚ a belgické státy Společenství se v oblasti nových transakcí zdrží přijímání opatření, která jsou neslučitelná s povinnostmi vyplývajícími z uplatnění ustanovení tohoto rozhodnutí v oblasti obchodu se zbožím a službami, usazování a průmyslové spolupráce. Tyto povinnosti však nebrání

uplatnění nezbytných ochranných opatření z důvodů spojených se závažnými hospodářskými problémy nebo vážnými problémy platební bilance.“ (neoficiální překlad)

5 Dne 27. listopadu 2001 Rada přijala rozhodnutí 2001/822/ES o přidružení zámořských zemí a území k Evropskému společenství („rozhodnutí o přidružení zámoří“) (Úř. v. st. L 314, s. 1; Zvl. vyd. 11/38, s. 319, dále jen „sedmé rozhodnutí o ZZÚ“), které vstoupilo v platnost dne 2. prosince 2001.

6 V souvislosti s pohybem kapitálu stanoví čl. 47 odst. 1 písm. b) sedmého rozhodnutí o ZZÚ, že aniž je dotčen odstavec 2 tohoto článku, „pokud jde o transakce na kapitálovém útu platební bilance, neuvalí členské státy a orgány ZZÚ žádná omezení na volný pohyb kapitálu pro přímé investice do společností vytvořených v souladu s právem hostitelského členského státu, země nebo území, [a pro investice realizované podle tohoto rozhodnutí] a zajistí likvidaci a repatriaci aktiv vytvořených těmito investicemi a veškerého zisku z nich pocházejícího“. Odstavec 2 tohoto článku stanoví, že Evropská unie, členské státy a ZZÚ jsou oprávněny mimo jiné přijímat opatření uvedená obdobně v článku 64 SFEU v souladu s tam uvedenými podmínkami.

Vnitrostátní právo

7 Článek 990 D a následující code général des impôts (obecný daňový zákoník, dále jen „CGI“) patří mezi opatření, která francouzský zákonodárce přijal za účelem boje proti určitým formám daňových úniků.

8 Článek 990 D CGI ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu stanoví:

„Právnícké osoby, které přímo nebo zprostředkovaně vlastní jednu nebo více nemovitostí nacházejících se ve Francii nebo jsou držiteli věcných práv k takovým nemovitostem, jsou povinny platit roční daň ve výši 3 % z tržní hodnoty těchto nemovitostí nebo práv.

Za osobu vlastnící ve Francii zprostředkovaně nemovitosti nebo práva k nim se považuje každá právnická osoba, která drží podíl v jakékoli formě a velikosti v právnické osobě, která je vlastníkem těchto nemovitostí nebo práv nebo je držitelem podílu ve třetí právnické osobě, která sama vlastní nemovitosti nebo práva nebo je součástí této zce podílů. Toto ustanovení se použije při jakémkoli poctu zprostředkujících právnických osob.“

9 Článek 990 E CGI ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu stanoví:

„Dani stanovené v článku 990 D nepodléhají:

1. právnické osoby, jejichž nemovitá aktiva ve smyslu článku 990 D nacházející se ve Francii představují méně než 50 % francouzských aktiv. Pro použití tohoto ustanovení se do nemovitých aktiv nezahrnují aktiva, která právnická osoba uvedená v článku 990 D nebo zprostředkovatel určí ke svému vlastnímu podnikání, jinému než s nemovitostmi;

2. právnické osoby, které mají sídlo v zemi nebo na území, které uzavřely s Francií úmluvu o správní pomoci v boji proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, a které každoročně nejpozději 15. května sdělí na místě stanoveném vyhláškou uvedenou v článku 990 F umístění, popis a hodnotu nemovitostí ve svém vlastnictví k 1. lednu, totožnost a adresy svých společníků ke stejnému datu a počet akcií nebo podílů, které jsou v držení každého z nich;

3. právnické osoby, které mají sídlo skutečné správy ve Francii, nebo jiné právnické osoby, které na základě smlouvy nesmí podléhat většímu daňovému zatížení, pokud každoročně sdělí

nebo převezmou a dodrží povinnost sdělit daňovému úřadu na jeho vyžádání umístění a popis nemovitostí ve svém vlastnictví k 1. lednu, totožnost a adresy svých akcionářů, společníků nebo jiných členů, počet akcií, podílů nebo jiných práv, které jsou v držení každého z nich, a údaje o jejich pobytu pro daňové účely. Povinnost se přijímá dnem, kdy právnická osoba nabyla nemovitost nebo právo k ní nebo podíl uvedený v článku 990 D, nebo nejpozději 15. května 1993 pro nemovitosti, práva nebo podíly, které již jsou v držení nebo ve vlastnictví k 1. lednu 1993;

[...]"

10 Článek 990 F CGI ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutečností převodního sporu stanoví:

„Dani podléhá nemovitý majetek nebo práva k němu, vlastněné k 1. lednu daňového roku, s výjimkou majetku, který je řádně zapsán v zásobách právnických osob podnikajících v oblasti obchodu s majetkem nebo developerských společností. V případě existence řetězce podílů je k dani povinná osoba nebo osoby, které mají k nemovitosti nebo právům k nim v rámci tohoto řetězce nejblíže a které nejsou od daně osvobozeny podle čl. 990 E bodu 2 nebo 3. Za odvedení této daně má solidární odpovědnost každá právnická osoba, prostřednictvím které dlužník nebo dlužníci daně vlastní nemovitosti nebo práva k nim.

Právnická osoba, která se v důsledku nedodržení povinnosti stanovené v čl. 990 E bodu 3 stala povinnou k dani stanovené v článku 990 D, může být od daně osvobozena od roku, ve kterém daňovému úřadu sdělí informace uvedené v citovaném bodu 3 a znovu převeze povinnost mu tyto informace následně na jeho vyžádání sdělit.

Osoby povinné k dani sdělí každoročně nejpozději 15. května umístění, popis a hodnotu dotčených nemovitostí a práv k nim. Učiní tak společnost s úhradou daně na místě stanoveném vyhláškou ministra odpovědného za rozpočet.

Daň se vybírá postupem a při uplatnění sankcí a záruk vztahujících se k registračním poplatkům. Na daň se vztahují i ustanovení článku 223 *quinquies* A.

V případě převodu nemovitosti zástupce uvedený v čl. 244 bis A bodu I odpovídá za odvedení daně dlužné k tomuto datu.“

Spor v převodním řízení a předběžné otázky

11 Prunus, společnost se sídlem ve Francii, je ze 100 % vlastněna holdingovou společností podle lucemburského práva Polonium se sídlem v Lucembursku. Posledně uvedená společnost je vlastněna po 50 % společnostmi Lovett Overseas SA a Grebell Investments SA (dále jen „Lovett a Grebell“) registrovanými na Britských Panenských ostrovech.

12 V letech 1998 až 2002 společnost Prunus přímo nebo nepřímo vlastnila několik nemovitostí umístěných na francouzském území.

13 Prunus a Polonium dodržely svou informační povinnost a podle článku 990 E CGI byly osvobozeny od povinnosti odvést daň ve výši 3 %.

14 Naproti tomu společnosti Lovett a Grebell, poslední články řetězce majetkové ústati, podléhaly této dani vyměřené z tržní hodnoty nemovitostí přímo nebo nepřímo vlastněných ve Francii společností Prunus, a to každá z 50 %, jelikož podmínky pro osvobození podle článku 990 E třetího pododstavce CGI nebyly ve vztahu k těmto dvěma společnostem splněny.

15 Dne 19. září 2005 a 24. ledna 2006 francouzská daňová správa vyzvala Prunus, aby

jakožto solidární dlužník dan? ve výši 3 %, ke které jsou povinny společnosti Lovett a Grebell, uhradila da? uloženou t?mto společností na základ? platebních vým?r? doru?ených dne 7. kv?tna 2003. Jelikož byly stížnosti Prunus ze dne 30. září 2005 a ze dne 8. února 2006 zamítnuty rozhodnutím ze dne 12. prosince 2006, Prunus podala proti tomuto zamítavému rozhodnutí k tribunal de grande instance de Paris odvolání, jímž se jakožto solidární dlužník domáhala prominutí uvedené dan? za roky 2001 a 2002.

16 Tribunal de grande instance de Paris povolil vstup společnosti Polonium do ?ízení jakožto vedlejší ú?astnice na podporu společnosti Prunus, jelikož je jejím 100% vlastníkem.

17 Za t?chto podmínek se Tribunal de grande instance de Paris rozhodl p?erušit ?ízení a položit Soudnímu dvoru následující p?edb?žné otázky:

„1) Brání ?lánek 56 ES a násl. Smlouvy o ES takovým ustanovením vnitrostátních právních p?edpis?, jaká stanoví ?lánek 990 D a násl. všeobecného da?ového zákoníku, která poskytují právníkům osobám, jež mají své sídlo skute?ného vedení ve Francii nebo od 1. ledna 2008 v ?lenském stát? Evropské unie, možnost využít osvobození od sporné dan?, a která pod?izují tuto možnost, pokud jde o právníké osoby, které mají své sídlo skute?ného vedení na území t?etího státu, existenci úmluvy o správní pomoci uzav?ené mezi Francií a tímto státem za ú?elem boje proti [...] da?ovým únik?m [a vyhýbání se da?ovým povinnostem] nebo skute?nosti, že podle dohody, která obsahuje ustanovení o zákazu diskriminace z d?vodu státní p?íslušnosti, tyto právníké osoby nesmí podléhat vyššímu zdan?ní, než jakému podléhají právníké osoby, jež mají své sídlo skute?ného vedení ve Francii?

2) Brání ?lánek 56 ES a násl. Smlouvy o ES takovým ustanovením vnitrostátních právních p?edpis?, jaká stanoví ?lánek 990 F a násl. všeobecného da?ového zákoníku, která umožňují finan?ním orgán?m u?init solidárn? odpovědnou za odvedení dan? stanovené ?lánkem 990 D a násl. všeobecného da?ového zákoníku jakoukoliv právníkou osobu, prost?ednictvím které dlužník nebo dlužníci dan? vlastní nemovitosti nebo požívají práv k nemovitostem?“

K p?edb?žným otázkám

K první otázce

18 Podstatou první p?edb?žné otázky p?edkládajícího soudu je, zda zásada volného pohybu kapitálu musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úprav?, jako je úprava dot?ená v p?vodním ?ízení, která stanoví osvobození od dan? z tržní hodnoty nemovitostí umístěných na území ?lenského státu Evropské unie pro společnosti se sídlem na území tohoto státu a která toto osvobození ve vztahu ke společnostem se sídlem na území ZZÚ podmiňuje existencí úmluvy o správní pomoci uzav?ené mezi uvedeným ?lenským státem a tímto územím za ú?elem boje proti da?ovým únik?m a vyhýbání se da?ovým povinnostem nebo skute?ností, že podle dohody, která obsahuje ustanovení o zákazu diskriminace z d?vodu místa sídla, tyto právníké osoby nesmí podléhat vyššímu zdan?ní, než jakému podléhají společnosti se sídlem na území n?kterého z ?lenských stát?.

19 Jelikož jsou Britské Panenské ostrovy, na kterých jsou zaregistrované společnosti Lovett a Grebell, na seznamu ZZÚ v p?íloze II Smlouvy o FEU, je třeba se zabývat otázkou, zda se na pohyb kapitálu mezi ?lenskými státy a ZZÚ použije ?lánek 63 SFEU.

20 V této souvislosti je nutno konstatovat, že článek 63 SFEU zakazuje „všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi“. S ohledem na neomezenou územní působnost tohoto ustanovení je třeba dospět k závěru, že se nevyhnutelně vztahuje i na pohyb kapitálu do ZZÚ nebo z nich.

21 Za těchto okolností je třeba posoudit, zda taková vnitrostátní úprava, jako je úprava dotčená v povodním řízení, může představovat překážku volného pohybu kapitálu.

22 Je namístě připomenout, že Soudní dvůr se již zabýval vnitrostátní právní úpravou dotčenou v povodním řízení z pohledu článku 63 SFEU v rozsudku ze dne 11. října 2007, ELISA (C-451/05, Sb. rozh. s. I-8251), a z pohledu článku 40 dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3) v rozsudku ze dne 28. října 2010, Établissements Rimbaud (C-72/09, Sb. rozh. s. I-0000). Z výše uvedeného rozsudku ELISA (bod 60) však vyplývá, že taková přeshraniční investice do nemovitosti, jako je investice dotčená v povodním řízení, představuje pohyb kapitálu ve smyslu článku 63 SFEU.

23 Ve výše uvedených rozsudcích ELISA a Établissements Rimbaud bylo rozhodnuto, že taková vnitrostátní úprava, jako je úprava dotčená v povodním řízení, představuje omezení zásady volného pohybu kapitálu, a to proto, že aby se na právnické osoby, které nemají sídlo své správy ve Francii, vztahovalo zvýhodnění, musí tyto osoby na rozdíl od ostatních osob povinných k dani splňovat podle čl. 990 E bodu 2 a 3 CGI dodatečnou podmínku, totiž podmínku související s existencí úmluvy uzavřené mezi Francouzskou republikou a dotyčným státem. V případě neexistence takové úmluvy je právnická osoba, která nemá sídlo své správy ve Francii, zbavena možnosti užít si požadovat osvobození od daně ve výši 3 % podle článku 990 D a čl. 990 E bodů 2 a 3 CGI. Tato dodatečná podmínka je způsobilá zavést *de facto* pro tuto kategorii právnických osob stálý režim, ve kterém nebudou od uvedené daně osvobozeny, což činí investice do nemovitostí ve Francii méně přitažlivými pro společnosti-nerezidenty.

24 Ve věci v povodním řízení je nesporné, že mezi Francouzskou republikou a Britskými Panenskými ostrovy nebyla podepsána žádná úmluva o správní pomoci za účelem boje proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem ani žádná dohoda, na jejímž základě by právnické osoby se sídlem mimo území Francie nesmely podléhat vyššímu zdanění, než jakému podléhají právnické osoby se sídlem v tomto členském státě.

25 Z uvedeného plyne, že právnické osoby se sídlem na Britských Panenských ostrovech jsou zbaveny možnosti využít osvobození od daně ve výši 3 %. Tento režim tudíž činí investice do nemovitostí ve Francii méně přitažlivými pro tyto společnosti-nerezidenty. Právní úprava dotčená v povodním řízení představuje proto pro uvedené společnosti omezení volného pohybu kapitálu, které je článkem 63 SFEU v zásadě zakázáno.

26 Je ovšem třeba ještě ověřit, zda takové omezení, jako je omezení dotčené v povodním řízení, lze v souladu s čl. 64 odst. 1 SFEU považovat za omezení existující ke dni 31. prosince 1993, jak tvrdí francouzská vláda a Evropská komise.

27 Podle čl. 64 odst. 1 SFEU není zákazem omezení volného pohybu kapitálu ve smyslu článku 63 SFEU dotčeno používání omezení vzhledem k třetímu státu, která existovala ke dni 31. prosince 1993 podle vnitrostátního práva nebo práva Unie ve vztahu k pohybu kapitálu do nebo z takových států, zahrnujícímu přímé investice, včetně investic do nemovitostí.

28 V tomto ohledu je třeba nejprve určit, zda je ZZÚ třeba pro účely uplatnění ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu kapitálu postavit na roveň členským státům, nebo na roveň třetím státům.

29 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že ZZÚ jsou předmětem zvláštního systému přidružení, který je stanoven v části čtvrté Smlouvy, takže se na ně bez výslovného odkazu nevztahují obecná ustanovení Smlouvy, jejichž územní působnost je v zásadě omezena na členské státy (viz rozsudky ze dne 12. února 1992, Leplat, C-260/90, Recueil, s. I-643, bod 10; ze dne 28. ledna 1999, van der Kooy, C-181/97, Recueil, s. I-483, bod 37; ze dne 22. listopadu 2001, Nizozemsko v. Rada, C-110/97, Recueil, s. I-8763, bod 49, a ze dne 12. září 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Sb. rozh. s. I-8055, bod 46). Na ZZÚ se tudíž ustanovení práva Unie vztahují obdobně jako na členské státy pouze v případech, kdy právo Unie takové zrovnoprávní ZZÚ s členskými státy výslovně stanoví.

30 Je přitom nutno konstatovat, že Smlouva o EU ani Smlouva o FEU neobsahují žádný výslovný odkaz na pohyb kapitálu mezi členskými státy a ZZÚ.

31 Z toho plyne, že liberalizace pohybu kapitálu stanovená v článku 63 SFEU se na ZZÚ vztahuje jako na třetí státy.

32 Takový výklad potvrzují i ustanovení sedmého rozhodnutí o ZZÚ, které bylo přijato v době, kdy liberalizace pohybu kapitálu v třetím státě již probíhala. Článek 47 uvedeného rozhodnutí totiž ve svém odstavci 2 uvádí, že článek 64 SFEU se na ZZÚ použije obdobně.

33 Dále je třeba posoudit, zda lze takové omezení, jako je omezení plynoucí z právní úpravy dotčené v původním řízení, jež se vztahuje na investice do nemovitostí, považovat za omezení existující ke dni 31. prosince 1993.

34 V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že pojem „omezení, která existují ke dni 31. prosince 1993“ předpokládá, že právní rámec, do kterého dotčené omezení spadá, byl součástí právního řádu dotčeného členského státu nepřetržitě od tohoto data. Bylo-li by tomu jinak, členský stát by mohl kdykoliv znovu zavést omezení pohybu kapitálu do nebo ze třetích států, která ve vnitrostátním právním řádu existovala ke dni 31. prosince 1993, ale která nebyla zachována (rozsudek ze dne 18. prosince 2007, A, C-101/05, Sb. rozh. s. I-11531, bod 48).

35 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že právní úprava dotčená v původním řízení byla s platností od 1. ledna 1993 přijata loi portant loi de finances pour 1993 (zákonem o rozpočtu na rok 1993) č. 92-1376 ze dne 30. prosince 1992 (JORF č. 304 ze dne 31. prosince 1992). Omezení volného pohybu kapitálu ze ZZÚ plynoucí z této právní úpravy existovalo tedy před datem 31. prosince 1993, které stanoví čl. 64 odst. 1 SFEU.

36 Kromě toho není zpochybováno, že znění ustanovení právní úpravy dotčené v původním řízení účinné ke dni 31. prosince 1993 se od znění účinného v daňových letech 2001 a 2002 lišilo jen minimálně a že rozdíly měly jen redakční charakter a nijak se netýkaly podstaty právního rámce, který byl od 31. prosince 1993 nepřetržitě součástí právního řádu dotčeného členského státu.

37 Z uvedeného plyne, že omezení vyplývající z takové vnitrostátní úpravy, jako je úprava dotčená v původním řízení, jsou v třetí ZZÚ přípustná podle čl. 64 odst. 1 SFEU.

38 Za těchto okolností je třeba na první položenou otázku odpovědět, že čl. 64 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že článek 63 SFEU nebrání uplatnění vnitrostátní právní

úpravy existující ke dni 31. prosince 1993, která stanoví osvobození od daně z tržní hodnoty nemovitostí umístěných na území členského státu Evropské unie pro společnosti se sídlem na území tohoto státu a která toto osvobození ve vztahu ke společnostem se sídlem na území ZZÚ podmiňuje existencí úmluvy o správní pomoci uzavřené mezi uvedeným členským státem a tímto územím za účelem boje proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem nebo skutečností, že podle dohody, která obsahuje ustanovení o zákazu diskriminace z důvodu státní příslušnosti, tyto právnické osoby nesmí podléhat vyššímu zdanění, než jakému podléhají společnosti se sídlem na území tohoto členského státu.

Ke druhé otázce

39 S ohledem na předcházející úvahy není třeba odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 64 odst. 1 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že článek 63 SFEU nebrání uplatnění vnitrostátní právní úpravy existující ke dni 31. prosince 1993, která stanoví osvobození od daně z tržní hodnoty nemovitostí umístěných na území členského státu Evropské unie pro společnosti se sídlem na území tohoto státu a která toto osvobození ve vztahu ke společnostem se sídlem na území zámožské země a území podmiňuje existencí úmluvy o správní pomoci uzavřené mezi uvedeným členským státem a tímto územím za účelem boje proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem nebo skutečností, že podle dohody, která obsahuje ustanovení o zákazu diskriminace z důvodu státní příslušnosti, tyto právnické osoby nesmí podléhat vyššímu zdanění, než jakému podléhají společnosti se sídlem na území tohoto členského státu.

Podpisy.

* Jednací jazyk: francouzština.